

Theo Lối Kể Của Cư Sĩ Hồ Tiểu Lâm

Tôi quen biết sư phụ ở Singapore vào khoảng cuối năm 2006, đầu năm 2007, cụ thể là vào ngày 1 tháng 1 Tết dương lịch. Sau đó, vào tháng 4 năm 2007, ngài đã đến Trịnh Châu, Hà Nam để tham dự lễ cắt băng khánh thành tượng điêu khắc Nhị đế Viêm Hoàng. Sau khi xong việc, tôi, tổng cán sự Hồ Ni Ni và sư phụ cùng nhau trở về Bắc Kinh. Lúc đó là tháng 4, thời tiết ở Hà Nam đã hơi nóng, và điều đầu tiên sư phụ dạy cho tôi chính là ngài kiên quyết không mua vé khoang hạng nhất, chỉ ngồi khoang phổ thông. Mà bạn nghĩ xem, đó là chuyến bay cự ly ngắn, khoảng cách từ Trịnh Châu, Hà Nam đến Bắc Kinh không phải rất xa, cho nên máy bay cũng đặc biệt nhỏ, và còn rất nóng, vì Hà Nam nóng hơn Bắc Kinh. Sư phụ ngồi ở hàng ghế sát cửa sổ. Hàng ghế của chúng tôi có ba chỗ ngồi: Tổng cán sự Hồ Ni Ni ngồi ở giữa, còn tôi ngồi ở hàng ghế sát lối đi. Dì Ni Ni vô cùng từ bi, sau khi lên máy bay, dì muốn ngả ghế của sư phụ ra phía sau một chút, chẳng phải phần tựa lưng có thể nghiêng một góc hay sao? Nhưng sư phụ liền đưa tay ra hiệu để ngăn dì ấy lại. Lúc ấy máy bay cũng rất ồn, điều hòa lại đang bật, sư phụ chỉ về phía sau, rồi sau đó làm dấu so sánh khoảng cách, ý muốn nói phía sau quá chật rồi. Khi đó tôi ngồi ở ghế sát lối đi bên này, tôi cực kỳ cảm động. Tôi nói chứ ngài đã hơn 80 tuổi rồi, trời nóng như thế, hơn nữa ngài còn ngồi khoang phổ thông, việc ngài ngả ghế ra phía sau là hoàn toàn hợp lý, đây là không gian thuộc về ngài mà. Thế nhưng ngài lại ngăn cản người khác, nói phía sau rất chật, đừng làm nữa. Đây là chuyện đầu tiên làm tôi hết sức xúc động, lúc đó tôi mới quen biết sư phụ được 4 tháng, không biết thế nào gọi là hành trì, cũng hoàn toàn không hiểu thế nào gọi là tu hành.

Sau đó đợi đến Bắc Kinh, bạn nghĩ xem, chúng ta ai đã từng đi máy bay đều có trải nghiệm này. Sau khi hạ cánh ở Bắc Kinh, máy bay vừa dừng lại ở sân bay Terminal, khi cầu đón hành khách vẫn chưa được mở ra, thì hầu như rất nhiều hành khách đã bắt đầu đứng dậy, lấy hành lý

này nọ, trong khi đèn báo hiệu thắt dây an toàn vẫn chưa tắt. Tôi ngồi gần phía lối đi, tôi liền đứng dậy, chuẩn bị lấy hành lý. Sau khi lấy hành lý xong, tôi ngồi xuống chờ, còn tổng cán sự Hồ Ni Ni và sư phụ vẫn ngồi yên ở đó. Rồi tiếp viên nói: “Mời quý khách ngồi xuống, đợi máy bay dừng hẳn và đèn báo hiệu tắt rồi mới tháo dây an toàn”. Tôi nhìn sang sư phụ, ngài thật sự đợi âm thanh báo hiệu, đèn báo thắt dây an toàn tắt rồi, ngài mới tháo dây. Tôi đã kể hai câu chuyện này nhiều lần khi báo cáo tâm đắc tu học với mọi người ở trong nước, đây là hai chuyện để lại cho tôi ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”